

много часове да чакатъ, докато се вредятъ да влѣзатъ въ широката зала. Най-после, почти последенъ влѣзълъ тоя день, Иосифъ се изправи спокойно предъ чужденца-чиновникъ и тихо каза :

— Азъ се казвамъ Иосифъ; роденъ съмъ въ Витлеемъ, но сега живѣя и се поминувамъ съ дърводѣлство въ Назаретъ. Мой нѣкогашенъ прадѣдо бѣше царъ Давидъ. Това се вижда и отъ тѣзи родословни бележки.

Имашъ ли жена и деца ? — попита го римлянинътъ.

— И да и не — кротко отвърна Иосифъ съ леко развълнуванъ гласъ.

— Какъ така ? — запита го чиновникътъ съ недовѣрие и явно недоумение. Кжде е тя ? Нали знаешъ, че заповѣдта на императора е — всѣки самъ лично да се яви и запише ?

— Тая нощъ тя роди момченце и затова не може да дойде. За сега сме се подслонили въ пещерата на ония тамъ пастири, понеже не намѣрихме другаде мѣсто, — съ чудно примирение обясни Иосифъ.

Очитъ на римлянина се спрѣха за мигъ върху него съ явно съчувствие заради тая негова странна и жалка сждба. После го попита :

— А какво ще бжде името на твоя синъ ?

Тукъ Иосифъ леко потрепера, преди да произнесе за пръвъ пжтъ предъ тоя езичникъ чудното и божествено име, излѣзло дотогава само отъ устата на небесния ангелъ предъ сгодената за него жена Мария и после предъ него на сънъ... Но той бързо се овладѣ и твърдо каза :

— Иисусъ !

Римлянинътъ сега леко се усмѣхна, нескривайки, че това чуждо за него име все пакъ нѣкакъ му харесва. Следъ това той записа въ новия пергаментенъ свитъкъ :

— Иисусъ, синъ на дърводѣлца Иосифъ отъ Назаретъ, роденъ въ Витлеемъ, въ